

оградена ливада, заобиколена съ живъ плетъ отъ гло-
гини. Тамъ именно настанилъ новата си пансионерка.
Той я привързалъ о единъ колъ, на най-хубавото мѣсто
на моравката, като се погрижилъ да ѝ отпусне по-дълго
вжжето, и отъ време на време я спохождалъ, за да види
дали е добре. Козата се чувствувала много щастлива и
хрупкала тревата така лакомо, че г-нь Сегенъ билъ
очарованъ.

— Най-сетне, — мислилъ си горкиятъ човѣкъ, — ето
една коза, която не се отегчава у дома!

Господинъ Сегенъ се мамѣлъ, козата му се отегчила.

*

Единъ день тя си казала, гледайки къмъ планината:

— Колко трѣбва да е добре ей-тамъ! Какво удовол-
ствие да припкашъ по обраслитъ съ изтравниче скло-
нове, безъ това проклето вжжено водило, което ти дере
кожата на врата! . . . За магарето или за вола е добре да
пасатъ въ заградена ливада! На козитѣ трѣбва просторъ.

Отъ тоя день насетне тревата въ заградената ли-
вада ѝ се сторила безвкусна. Досада я обхванала. Тя
измършавѣла, млѣкото ѝ намалѣло. Жално било да я
гледа човѣкъ, какъ по цѣлъ день се дърпала на вжжето
си, съ глава обърната къмъ планината, съ разтворени
ноздри, викайки жаловито: „Ме-е! . . .“

Господинъ Сегенъ забелязалъ, че съ козата става
нѣщо, но не знаелъ, какво е то. . . Една сутринъ, когато
я издоилъ, козата се обърнала къмъ него и му казала
на своето наречие:

— Чуйте, господинъ Сегенъ, азъ линѣя у васъ,
пустнете ме да отида на планината.

— Ахъ! Боже мой! . . . и тя сжщо! — извикалъ сма-
янъ г-нь Сегенъ; и тутакси изпусналъ ведрото; после, като
седналъ на тревата до козата си, започналъ да я увещава:

— Какъ, Бланкета, ти искашъ да ме оставишъ!

— Да, господинъ Сегенъ.

— Дали трева ти липсва тука?